

Dutch Culture Cuts: a compilation of discussion that took place on several emailing lists.
compiled by Annet Dekker (24 July 2011)

Just a few months earlier in the UK a similar discussion started about the arts/new media cuts in the UK. A GoogleDocs was set up as:
“A very quick-fire place to discuss recent digital media cuts in the NPO portfolio creation of 2011; a place to continue discussion about advocacy, collaboration and awareness raising.”

<https://groups.google.com/group/acedigitaluncut/about?hl=en>

For the Netherlands 15 – 28 June 2011: an overview of posts on Nettime-NL, Nettime-I and Spectre. (parts in Dutch and English).

N.B. some messages have been slightly edited, marked by (..).

Message: 1

Date: Wed, 15 Jun 2011 12:23:05 +0200

From: Josephine Bosma <jesis@xs4all.nl>

Subject: Re: [spectre] New Media Art Organisations in Netherlands lose funding

To: spectre@mikrolisten.de

Message-ID: <D2EED0D4-546B-4715-9528-78C0FB7DD6C2@xs4all.nl>

Content-Type: text/plain; charset=US-ASCII; delsp=yes; format=flowed

(..) What is at stake, I think, is the place of art in the world in general. We all remember quite clearly the outrage about the destruction of invaluable statues in Afghanistan. There are however no laws to protect cultural heritage of international value. It could be time to develop them.

A question that would come up when discussing this would be: does a forced move to the private sector damage the arts significantly enough to speak of destruction of international or national cultural heritage? Yesterday evening I was quite shocked to see the Dutch evening news (NOS journaal) present an uncritical item about how american art institutions think their interests are best served by the private sector, away from government funds. Apparently an acceptance of a move from the arts towards market forces and friendly benefactors that need to be kept happy personally in order to be willing to give support is well underway.

So what is destruction and what exactly needs to be supported, maintained or saved? The reason the plans of the Dutch government will most likely succeed is that they play very well on the divide between traditional and experimental art spheres.

best,

J
*

Message: 1

Date: Wed, 15 Jun 2011 12:28:21 +0200

From: Matze Schmidt <matze.schmidt@n0name.de>

Subject: [spectre] Re: SPECTRE Digest, Vol 100, Issue 25

To: spectre@mikrolisten.de

Message-ID: <1853551724.20110615122821@n0name.de>

Content-Type: text/plain; charset=iso-8859-15

Hi,

it is what the crisis (caused by overproduction) gave voters in The Netherlands in 2010, e.g. see here:

<http://www.time.com/time/world/article/0,8599,1995772,00.html>

<http://blogs.minyanville.com/ernst-labruyere/2011/06/10/the-age-of-austerity-leads-to-new-successful-initiative-in-the-netherlands-%E2%80%98back-to-the-barn%E2%80%99-with-boer-boer-underwear/>

http://www.loc.gov/lawweb/servlet/lloc_news?disp3_l205402268_text

and as you might know, Germany leads this process -- but keep it's Media Art Stuff Things Institutions etc. but cuts indoor swimming pools in summer just because of lack of money.

At the same it is what's said below (in SPECTRE Digest, Vol 100, Issue 22), a tricky relationship of funding, subsidization and good luck -- the lower middle class problems with its businesses.

But back to overproduction: The cuts caused now by a further stage of the crisis (lower wages, higher state debts due to bail outs by states banks) will enter the level of a 'normal' process of centralization in all social fields as is the case in times of depression, and it seems to be only the beginning. So the _overproduction of what we call media art_ will come to an end now, the biggest artists will succeed and probably the scene's cycle will restart in about 10 years, as it was the case in the 1980/90s. Of course some of the protagonists have to find other jobs at this point (compare for instance Telekommunisten), that's like normal as well.

I shouldn't have written about this at all, since there will be a symposium in Lueneburg (Germany) about "Social Media - New Masses" and

the job for me should be to convince the jury members esp. from Amsterdam to ask for my application about "Failed Masses: Debugging the interface of Lenin's new most important of all the arts".

Matze Schmidt

Message: 2
Date: Wed, 15 Jun 2011 13:06:50 +0200
From: Andreas Broeckmann <ab@dortmunder-u.de>
Subject: Re: [spectre] New Media Art Organisations in Netherlands lose funding
To: spectre@mikrolisten.de
Message-ID: <a06240821ca1e3fc38179@[192.168.2.101]>
Content-Type: text/plain; charset="us-ascii" ; format="flowed"

(..)

> >And then what about joining forces with the UK affected
> >institutions, trying to make a shared court challenge, or two
> >simultaneously?
> >

i would not do this; while we can observe how these inter-national phenomena are interrelated, the decision-making is happening on a national level and, in my opinion, the politicians in Den Haag or London will be more impressed by targeted international support for their specific national institutions, than by a (blanket) international campaign for 'media art in general'.

my own guess is that the dutch 'threat' is a test to see how the different arts sectors will respond. if this is true, it does not change much in terms of the pressure on the institutions, but i believe that it can help to fine-tune the reaction and campaign.

in this case (and unlike the english situation), the dutch institutions are working in a strong and well-established network for over 10 years and i believe that even more important than international reminders of the special value of this e-cultural landscape to the minister, will be a dutch argumentation around the societal relevance of this field (far beyond "[supposedly] redundant publically funded art = leftist hobbies").

also, we need to keep in mind that while this looks like an attack on media art structures, it is really an onslaught against a decade-old national cultural infrastructure that affects many other cultural institutions even more than the e-culture field. (this in part also because, in this latter sector, there is a greater routine of additional fund-raising and of working with diverse funding sources.)

regards,
-a

Message: 1
Date: Thu, 16 Jun 2011 00:02:39 +0200
From: Matze Schmidt <matze.schmidt@n0name.de>
Subject: Re: Re: [spectre] New Media Art Organisations in Netherlands
lose funding
To: spectre@mikrolisten.de
Message-ID: <351754611.20110616000239@n0name.de>
Content-Type: text/plain; charset=us-ascii

Hi,

>> >> another
>> >> neo-liberal attempt at privatization, not only of subsidized culture
>> >> but all other public goods.
>> >> Politicians (at least those nowadays) only care about
>> >> votes.
>> >> From the international perspective, we need to marshall the
>> >> connections we have as leaders of festivals, institutions, etc. [...]
>> >> to write letters to the Dutch parliament [...].
>> >> The Rise of the Creative Class
>> >> in the stages of late capitalism
>> >> and an international neo-liberal uprising in which we are in, none of
>> >> us can afford to take sides.

I believe some categories are not understood here, not to say completely misunderstood. Although it seems to be the abstract domain it's needless to say these categories are related to the concrete. Since most people call these days the neo-liberal age or late capitalism (as most Maoist-Leninist writers in Europe, more specifically in Germany and France after the 1968-'shock' would have done in the 1970s) it is quite true, that there IS a policy about keeping the capital's profits up (not juts since the OECD Guidelines in late 1970s after the big crises of the late 60s and early 70s).

But the term "neo-liberal" is used very often nowadays descriptively like designation, like an aim, as if it were a campaign or conspiracy, a way back away from a more progressive economical regime to older bad days. This plot, this story of telling the neo-liberal continuous form considering it as an incident or an new/old horizon shows that capitalism's logic is fully regarded superficial and glitzy. The reproduction of this story is the story of the 1990's and newer media theory which was fed by state sponsors and. Its young authors seem to have turned away from the economical topoi of media to the media media questions. Now the increased productiveness forces to reclaim the

economical aspects of media and they are disclosed as social factors.

For example: according to Florian Cramer (in 2004) Matthew Fuller came up with the "social software"-term in terms of another social system initiated by software and other usage than push or pull-only media. At the moment this dictum turns out to be just the afterburner for the early zero years of this millennium's businesses _as_ a network (Castells). Starbucks rules within Web 2.0 and the social is the consumption. Consequently Cramer supported action against the 2.0 regime.

Matthew Fuller though himself refers to the general intellect as the intellect as productive force and pushes the commodity production beside, see his article "Softness: interrogability; general intellect; art methodologies in software" (<http://darc.imv.au.dk/wp-content/files/13.pdf> [30.06.2009]). This focus on the intellect is in fact the illness of the arts updated to be arts and technologies (social media), which is _the_ creativity factor in western economies and their national boundaries; their global perspective of course is to design and to let assemble somewhere else. This creativity factor has to be centralized and gathered of course within each nation -- as it once was the case in the 90s: The ZKM in Karlsruhe is a pretty good example for such centering. Even pharmaceutical industry (Shering) can learn a thing from artists (even NASA did from Laurie Anderson -- who else? -- some years ago). The result here is productivity as productivity for the (private -- what else?) industries, not against.

For instance, Fukushima is Germany's last chance to get a new world market with green industries. Designers are welcome, even those 'designers' who address criticisms to the hand that feeds them. So why wondering? Why asking for funds for critical media practices? The official political game is simply proportional representation and the status quo in a parliamentary democracy. But votes are driven not only by promises made by politicians but at beforehand driven by private profit. Funny that, despite the proportional representation, within this "Rise of the Creative Class" ('free'lancers & 'independent' workers for better wages) it is still the state people are calling for. But states are half bankrupt today.

And what uprising of these states of neo-liberalism? The policies of states as a function of the capital are quite clear and not at all an uprising since it's their task to save banks and cash flow (event against banks, as it was the case in USA in 2008). Otherwise credit systems would fall over the bones of the payment defaults due to a hyper number of commodities no one can buy. Thesis is, that there is a superior number of media art/tech works which has to be canalized like numbers of products have to be canalized in other sectors as well. This depends on the structure of national capitals, true. But nonproductive fields in sectors have to leave the spot. So there's a need to fight for

ones own field in the sector (distribution battle).

But what states and state banks can not end is the deeper crisis of the nonmarketable coming from exactly this overproduction of goods/wares. However the obvious and bigger problem now is the government loans which have to payed back to money lenders on the credit markets (Goodbye Greece). This is the situation NL is in (as far as I know The Netherlands is still better than Canada in state debts), that's all. So why not go and widen the understanding of creative industries? What about the low wages sector people, isn't it creative to wash the dishes of programmers? Don't get me wrong, the creative class is no class, it is a stratum of society which takes itself for a separate and detached one.

Matze Schmidt

Message: 1
Date: Thu, 16 Jun 2011 15:28:20 +0200
From: Eric Kluitenberg <epk@xs4all.nl>
Subject: [spectre] Alternative economies and the funding cutbacks + a few words on the situation in NL
To: spectre@mikrolisten.de
Message-ID: <C36C1B2C-198E-4F49-A631-A3657985D532@xs4all.nl>
Content-Type: text/plain; charset=us-ascii

Dear Spectrites,

A fascinating discussion is emerging in (late) response to the funding cutbacks in the UK, NL, and now Slovenia. Without wanting to take anything away from what has been said so far, I would like to introduce a slightly different angle to the discussion.

Because this is all still in becoming, it necessarily has to be sketchy.

That public funding for arts, especially the experimental arts and media arts / networked arts, are under increasing pressure is not really new - the scale and acceleration of austerisation is, obviously. Seeing for a long time the shifting funding priorities (from an 'arts' or slightly more autonomous designation to the 'economistic' notion of 'creative industries - a bit more about that in respect to the situation in The Netherlands at the end) it was clear that alternative models of sustainability for the kind of practices that are at least close to my heart should be probed and developed.

In 2008 we started this discussion around the rapid growth of on-line collections of audio visual material and their public accessibility with the Economies of the Commons conference series, inspired by the term that Felix Stalder had originally suggested to us. The conferences provide a relevant constellation of heritage, archive, as well as independent initiatives, producers, cultural and arts organisations and representatives of (public) broadcasting. This is an on-going discussion and exploration.

The idea in rough terms is to investigate how in view of the unreliability of public support structures (as has become abundantly clear now, but remember we started this discussion in 2007/8, alternative support structures can be constructed for these kind of experimental and public access practices and resources that still retain the ideals of accessibility, of publicness, of sharing, of free exchange (free as in unfettered - not 'gratis').

Documentation of the first ECommons conference:
www.debalie.nl/dossierpagina.jsp?dossierid=208416

Website of ECommons 2:
www.ecommons.eu

There are different layers to this undertaking. One important step is to understand what kind and how value is created in situations where no immediate transaction takes place when having access to the resources, productions, gatherings, exchanges we are studying. Here the figure of the commons (a highly anglosaxonian notion and not 'common' in The Netherlands at all), comes squarely into view. It is possible through this notion of shared resources, the commons, to tap into a rich experience and body of both practical work and excellent (economic) theory that has been developed in the commons movement *suis generis*, by a.o. Ollstrom and Hess and many others.

The figure of the commons identifies a third economic logic, next to that of the Market and Public (State) support, that is highly productive in a multitude of situations to resolve problems of access to resources, knowledge, skills, means of production, reputation building (important for the general art economy / market that is essentially a reputation economy), distribution infrastructures and more. The commons is not an ant-thesis to the market, nor is it replacement for public support structures, much rather it is complementary. Current debates about crowd funding that have suddenly become popular (surprise!?) are hopelessly beside the point, they reflect the simple logic of established cultural institutions who see their public funding go down and want to compensate this monetary loss simply by extracting more money from 'the crowd' - rather than rethinking the nature of their own practice and ways of working. We can see that this will lead nowhere as 'the crowd' will not be willing to supplement dwindling public arts funds, meanwhile not getting anything new and not getting a stake or a new kind of involvement in the organisations and their cultural output. In other words, this short term strategy amounts to the same as simply raising the prices of your ticket sales, and we know what the result of this will be, raise them too much and the audience will stay away.

After two conferences (2008 and 2010) and extended discussions in the local and international environment the main observation that I take from the Economies of the Commons debate is that new realities are forcing cultural organisations to both rethink how they work and how they raise support for their activities. Replacing public funding with a commons based revenue stream will not work, while complete commercialisation will be the death trap for what makes this cultural activity most valuable (i.e. public accessibility, active dialogue, reuse and remix, critical engagement of the aesthetics and politics of experimental and media arts).

Therefore it seems that hybrid models of practice need to be developed very urgently. Public funding should not be discarded, but should be fought for and where possible reinstated in the future, if current cutback plans are indeed effected (as it looks now they will be). But next to that more robust support structures need to be developed that range from shared resources and infrastructures (inter-institutional), a more active community centric relationship between cultural organisations and their public beyond the prismatic jargon of crowd funding and crowd sourcing - i.e. based on genuine relationships of mutual interest and not seeing 'the crowd' as an amorphous body from which to suck the blood for a vampire-like existence as a non-living / non-dead entity, AND a critical look at (yes!) monetisation of the value created in arts and cultural contexts through established and emerging market mechanisms - not for the sake of profit but for the sake of sustaining that what is truly valuable and keeping it open and accessible.

>From what I see evolving now none of these three channels will deliver on their own (public support, the commons, the market). So, if we are to be serious about the future of the practices we have so long been involved in, my feeling is that only a complementary strategy will point a way ahead, however difficult and frustrating that route will be.

So far the ECommons conferences have not produced a single model of how to effect a new and sustainable strategy, but they do more than simply raise the question. Where the focus during the ECommons events has been on heritage / archives / on-line resources, the Free Culture Forum (FCF) in Barcelona has moved in its last edition towards the question of economic sustainability of commons based or free culture practices from the perspective of the producer - a first document in this direction can be found here:

<http://fcforum.net/en/sustainable-models-for-creativity/declaration>

FCF is now in the process of launching a new research initiative to try and substantiate the suggestion made in the declaration of the 2010 edition (and will reconvene in 2011 also). Hopefully this research can be developed to further strengthen the attempts at building new hybrid and more robust and sustainable support models in view of an untrustworthy state that capitulates to the pressure of a global reconfiguration of the international economy on the one hand, and market fundamentalism on the other.

It is clear at least that the discussion is both economic and political, but I think we cannot wait anymore for the state to get its act together, and should move forward into the domain of what has long been called the post-governmental condition.

On the situation in The Netherlands:

While I sympathise with all attempts locally to address the funding cutback in the arts sector in The Netherlands, and actions to amend its potentially disastrous effects, when looking at the specific domain of new media culture or e-culture (as it is named in NL), it would be wrong to assume that the current policy proposal is somehow irrational or ill-conceived, or not properly thought through. Quite on the contrary, the

suggestions made by the state secretary are the perfectly logical culmination point of a shift in discourse and funding priorities well underway before the financial crisis, which is supposed to be the root cause of this austerity operation.

Already during discussions in preparation for the infamous Practice to Policy conference (Towards a New Media Culture in Europe, 1997), policy makers at the Ministry of Culture repeatedly voiced their concern that an entirely new sector of cultural and artistic activity around the new media would place a disproportional burden on the public budget for culture. It was more or less unthinkable that this could be payed for at the expense of existing cultural infrastructures (slash the Opera's for new media culture? - not an option). Consequently other funding opportunities needed to be identified, ranging from a closer alignment with industry (art and industry), education (formal and informal learning), and the social and care sector (social quality). Only a cross-sectoral approach, tapping into the resources available in these different sectors would be able to resolve the investment needs to let the new media culture field blossom.

And actually this strategy worked quite well - the Waag Society with its foot simultaneously in culture, innovation, education and care is the living embodiment of this idea.

A few years down the road, however, the creative industries meme (under influence of Blairite Britain and third way politics - also highly popular in NL) started to gain traction. Creative Industries as an idea provided policy makers with the ideal solution to this infrastructure problem for new media culture: Public money would not be simply public funding - spend once and it comes back to you next year - but instead presented itself as an investment opportunity, where new initiatives could be set up that would sustain themselves in the market and that would even generate a substantial contribution to the general economy offering a profitable payback for society and the government (through tax revenues).

Obviously, the creative industries meme was a much more attractive proposition for these overburdened policy makers than new media culture or arts. We have seen in policy making, debates, writing, discourse that words such as 'art', 'autonomous', 'culture' have all been side-lined, while 'experimentation' now became a natural part of 'innovation', making it subservient to an implied economic logic or expected economically beneficial long term effects. Art and economy became a popular subject for a state secretary of culture about two policy generations ago, and she was herself coming from the business community, not from public administration, let alone the arts field.

The current transformation of the separate sectors of design, architecture and e-culture into 'creative industries', baptised with a new investment fund is in no way a contradiction of this trend, but instead its absolutely logical culmination. This new labelling is more than a mere semantic exercise - it is deliberate strategy to eradicate 'autonomous experimentation' and make cultural production subservient to an economised market logic. It is also an effective tool for the complete depolitisation of art.

Critics in The Netherlands, again I sympathise with their criticism, have absolutely no stance to claim that this is a sudden or a new development, that the arts sector (not just the media arts / new media culture) could not see this coming. Already in 1999 / 2000 former director of De Balie Chris Keulemans and design critic Max Bruinsma wrote an extensive series of well researched and argued essays for Dutch national daily De Volkskrant critiquing the 'economisation of culture', right about the time when at De Balie itself we were developing the Tulipomania DotCom conference (2000) at the instigation of Geert Lovink. Warnings that the economisation of culture meant a disregard for the enormous societal value of autonomous experimentation in the arts and its ambiguous and often untraceable trickle down effects in society (and economy), in favour of short-term economic market driven view of cultural supply and demand structures.

Only when the cutbacks were finally announced did the art world spring into some kind of action (street protests in the Fall of 2010) and now is facing dramatic consequences of well over a decade of inaction and unwillingness to critically engage the shifting discourses in policy formation and politics at large. In the current situation the arts world is set back by miles and needs to play a hyper-urgent catch up game, most likely unable to prevent as yet immeasurable damage.

It is important, when developing a critique or actions aimed at challenging these policies, to understand where they come from and how they are formed - they do not just appear randomly and out of nowhere.

Obviously it is never too late to spring into action - but is VERY late!

As for myself, I will not actively protest but support any well argued critiques, for the rest I'd rather spend my time building alternatives.

Bests,
Eric

Message: 2

Date: Thu, 16 Jun 2011 12:19:53 +0200

From: Florian Cramer <flnrcmr@gmail.com>

To: Nettime <nettime-l@kein.org>

Subject: Re: <nettime> New Media Art Organisations in Netherlands lose funding

Message-ID: <BANLkTi=iCtuVZf13nwJ_2YYQHrbaA2+9LA@mail.gmail.com>

Content-Type: text/plain; charset=ISO-8859-1

Some comments/remarks from someone living and working in the Netherlands, more or less in the same sector (but only in education). It's not correct that the new media arts organizations will lose their funding completely. At the moment, the situation is not completely clear yet. What is known for sure:

- NiMK (Netherlands Institute for Media Art, still better known as

Montevideo) will lose its funding.

- "e-culture" ("e-cultuur") as a sector of the arts funding system will be scrapped and be moved into a new sector "creative industries".

"E-culture" is a word of which many Dutch people may not know that it only exists in the Netherlands. It's not completely synonymous with media arts, but encompasses all activities in between information technology, digital media, the arts, design and social aspects of new technology. The word originated with the organization "Virtual Platform" in Amsterdam. In the past couple of years, it grew more broadly into a "sector" of cultural funding, next to other "sectors" like visual arts, music, performing arts, film etc. The organizations receiving public funding within this sector are rather diverse: STEIM (an institute for experimental electronic music), Waag Society (nowadays a Creative Industries-oriented institute with particular orientation towards projects in health care, culture and school education), V2_ (organization for "unstable media", often in the form of interactive art/systems), WORM (a DIY-oriented space for off-mainstream music, film and media hacking), Mediamatic (research/educational organization for new media, culture and society).

The funding budget for the "e-culture" sector will be moved into a new "Funds for the Creative Industries". This funds/sector will cover architecture and design next to new media. According to Dutch design critic Max Bruinsma

[<http://www.items.nl/2011/6/13/het-ministerie-van-de-markt/>], it may be represented by a new "sector institute" created out of a fusion of Virtual Platform, Prensela ("Dutch Platform for Design and Fashion") and the Dutch Architecture Institute NAI. A sector planning for the creative industries in the Netherlands, which will also affect higher education, is currently by made under the leadership Victor van der Chijs, a former manager of the Schiphol Airport, ING Bank and currently of Rem Koolhaas' bureau OMA. It's often hard to understand for non-Dutch people that this country has a strong [and, all in all, quite successful] tradition of all-encompassing, top-down master plans for all areas of the country, from economy to urban development, infrastructure, education and culture. We're just witnessing the birth of an extremist new masterplan that will undo structures that have grown in the arts sometimes over centuries.

Outside the "e-culture" sector, all post-academic art institutes will lose their funding completely and thus, with all probability, shut down. This includes the Jan van Eyck Academy, where a lot of Nettimers have been researchers or lecturers, and the traditional Rijksacademie, the oldest art academy of the Netherlands.

What the new sector plan will really mean for the former "e-culture" organizations - aside from the fact that they will now be considered service institutions for the creative industries - is not fully clear

yet. It could mean that they lose their base (structural) subsidies and will only receive project subsidies. On the other hand, most of these organizations receive a mix of national and local funding. Some of them, like WORM, have been receiving national funding since only a short period. By itself, the new policy concerns national funding only, but will likely form the framework for local funding as well, according to the Dutch "cultuurplan". The current cultuurplan period began in 2009 and will end in 2012, so the changes will be effective in 2013. Whoever considers this an odd marriage of socialist-style plan economy and market hyper-capitalism, is not completely off. It is, and always has been, one of the charms of this country.

Halbe Zijlstra, Dutch minister of culture from the pro-business liberalist VVD party, has decided to abandon the e-culture sector against the recommendations in a commissioned rapport written an external consultancy. In the visual arts, which will be cut 50%, he has equally ignored the (previously requested) advice of the Dutch Arts Council. His memo is a document of the current wave of populism in Dutch politics: It states that, after WWII, the arts have been defined by a small group of experts and funded according to their taste. Today's society, according to Zijlstra, is more individualist and has a right to arts that cater to people's diverse tastes. By catering to them (and, by implication, becoming more popular/accessible), art institutions can finance themselves, with the exception of cultural heritage organizations whose function it is to preserve the memory of Dutch history worldwide, including (to cite one of his examples) coats of arms of Dutch ships in the colonies.

Interestingly, net cultural concepts such as crowdfunding are being taken, turned around and heavily promoted by the Dutch government as way for arts organizations to finance themselves in the future.

- Dutch higher education is being transformed according to the same policies.

Florian

-- blog: <http://en.pleintekst.nl>

Message: 4

Date: Sat, 18 Jun 2011 09:48:08 +0200

From: "Patrice Riemens" <patrice@xs4all.nl>

Subject: [Nettime-nl] Max Bruinsma: Ministerie van Marketing /
Vernieuwend cultuurbeleid afgeschaft

To: nettime-nl@nettime.org

Message-ID:

<509f34108af8c2cdd4be4ed93b81be43.squirrel@webmail.xs4all.nl>

Content-Type: text/plain; charset=iso-8859-1

Bij toeval gevonden, omdat ik op zoek was naar het vermaledijde (en nog op te richten?) 'Fonds voor de Creatieve Industrie'. Google gaf maar een link:

<http://www.items.nl/2011/6/13/het-ministerie-van-de-markt/>

Max Bruinsma
Vernieuwend cultuurbeleid afgeschaft

De regering heeft zijn voornemen om zich terug te trekken uit de kunsten uitgevoerd. Alles wat streeft naar vernieuwing in andere zin dan als uitkomst van een soort Idols-achtige publiekspoll, kan de steun van het Rijk vergeten.

Zou het de Christelijke invloed op de coalitie zijn? Lucas 19: 26: "Ik zeg u: aan wie heeft, zal gegeven worden en wie niet heeft, hem zal worden afgenomen zelfs wat hij heeft!" Of toch de liberale afstandelijkheid? Thorbecke: "De regering is geen oordelaar over wetenschap en kunst." Of misschien het PVV-gevoel: linkse hobby's moeten bij de enkels worden afgezaagd?

De drie hierboven opgeroepen denkbeelden komen naadloos samen in de plannen die afgelopen vrijdag door staatssecretaris Zijlstra zijn ontvouwd – je kunt niet zeggen dat deze regering niet doet wat hij zegt. Maar de zalvende retoriek van de motivatie achter het beleid ("Het kabinet staat voor een toekomstgericht cultuurbeleid. De maatregelen zijn daarom gericht op een sterke cultuursector, die ondernemend en innovatief is.") is een bombastische leugen, althans waar het 'toekomst' en 'innovatie' betreft. De kabinetsplannen komen ontegenzeggelijk neer op een focus op het verleden en op bekende kwaliteit. Waar in de nota erkend wordt dat "het rijk een rol (heeft) als het gaat om het stimuleren van vernieuwing en talent," wordt tegelijkertijd vrijwel de gehele infrastructuur die die stimulering tot nu toe vormgaf afgeschaft: een bijna halvering van het budget van het Mondriaanfonds (de fusie van Mondriaan Stichting en Fonds BKVB), afschaffing van steun aan postacademiale kunstopleidingen, afschaffing van steun aan 'alle instellingen voor talent-ontwikkeling,' afschaffing van ondersteuning van 'productiehuizen,' drastische vermindering of afschaffing van steun aan bemiddelende instellingen zoals sectorinstituten en tijdschriften.

De zorg voor vernieuwing wordt aldus aan de markt gedelegeerd, dat wil zeggen aan de producenten, de makers. Zij moeten zelf investeren in R&D, maar tegelijk ook meer tijd en geld besteden aan vergroting van het publieksbereik, educatie en sponsorwerving. Meer taken voor minder geld betekent dat vernieuwing een nog groter bedrijfsrisico wordt dan het altijd al was. Met de obsessieve reclame die dit kabinet maakt voor de zegeningen van marktwerking in de kunsten, leidt de nota tot één

overwegende conclusie: cultuuruitingen die de mensen kennen en waarvoor ze willen betalen mogen rekenen op extra ondersteuning van het Rijk. Alles wat streeft naar vernieuwing in andere zin dan als uitkomst van een soort Idols-achtige publiekspoll, kan de steun van het Rijk vergeten.

Voor het design lijkt er een lichtpuntje in deze afschaffing van op vernieuwing gericht, marktcompenserend cultuurbeleid zoals we dat sinds een halve eeuw kennen. Voor het eerst worden architectuur en vormgeving onder één paraplu gebracht, met een eigen fonds, het Fonds voor de Creatieve Industrie, waarbij ook de nieuwe media worden gevoegd. De aankondiging van dat nieuwe fonds levert één van de meest ronkende passages van Zijlstra's nota op: "Het kabinet heeft de creatieve industrie aangewezen als een van de topgebieden die een belangrijke economische en maatschappelijke meerwaarde voor Nederland hebben." Dat lijkt mooi, maar het valt op dat in deze zin het woord 'cultuur' niet voorkomt. Genoemde 'topgebieden' ressorteren dan ook onder het ministerie van Economische Zaken, Landbouw & Innovatie, het superministerie van de Markt, zullen we maar zeggen. Op de site van de Rijksoverheid wordt de topsector 'Creatieve industrie' als volgt omschreven: "De creatieve sectoren (zoals design, media en entertainment, mode, gaming en architectuur) zorgen ervoor dat steden aantrekkelijk worden voor toeristen, bedrijven en bewoners. Ook in het buitenland is Nederland beroemd. Bijvoorbeeld door Dutch Design, gebouwen van architecten en musici." Punt.

Het is een in perfecte Jip-en-Janneketaal verwoordde samenvatting van de geest die door het nieuwe cultuurbeleid waart: cultuur is een onderafdeling van de economie geworden, en net als elke andere bedrijvigheid gericht op productie voor de consumentenmarkt, marktaandeel en winstmaximalisatie. Het nieuwe fonds voor de Creatieve Industrie en het bijbehorende nieuwe sectorinstituut, een fusie tussen NAI, Prensela en Virtueel Platform, gaan zich dus bezig houden met 'gebouwen van architecten en musici, die aantrekkelijk gevonden worden door toeristen, bedrijven en bewoners.' Ik betwijfel of de zittende directies en besturen van de drie te fuseren instituten met deze agenda kunnen leven. Zij zullen het 'Topteam' dat onder leiding van 'Trekker' Victor van der Chijs (jurist, managing partner van OMA, ex-ING, ex-Schiphol) namens het ministerie de creatieve industrie moet versterken, vertellen dat design, architectuur en nieuwe media niet zozeer behoefte hebben aan marketingassistentie, en dat het de sector economisch inderdaad voor de wind gaat. Waar behoefte aan is, is marktonafhankelijk onderzoek, cultuurkritische analyse, en cultureel-maatschappelijke inbedding van design en architectuur, niet alleen in Nederland, maar globaal. Waar behoefte aan is, is onderzoek naar what design can do voor de vraagstukken waar de markt niet meteen een verkoopbaar antwoord op heeft. Vraagstukken van overproductie en overconsumptie, van integratie en duurzaamheid, van bereikbaarheid en vrije communicatie, van culturele uitwisseling en verdieping. Als de Toppers dat bedoelen met hun ambitie om "haalbare acties voor te stellen om de bijdrage van de creatieve industrie aan de innovatiekracht van Nederland verder te versterken," hebben ze mijn zegen.

Maar ik ben niet de enige met twijfels. Ook vanuit de wetenschap wordt de massieve verplaatsing van overheidsgeld voor onafhankelijk onderzoek naar de markt met lede ogen bekeken. De anderhalf miljard die het Rijk uittrekt voor zijn 9 Topsectoren gaan exclusief naar die takken van bedrijvigheid waarin Nederland al een voorsprong heeft. Dat het economische succes van die sectoren evenzeer te danken is aan een infrastructuur van wetenschappelijk onderzoek, experimenterend design en kritische kunsten als aan zakelijk ondernemerschap lijkt geheel vergeten. Sterker, het Rijk gaat er van uit dat de sectorinstituten en fondsen voor wetenschappelijk onderzoek (KNAW en NWO) zelf nog een slordige 350 miljoen richting bedrijfsgebonden onderzoek gaan ombuigen.

Terwijl het Rijk zijn eigen infrastructuur voor onafhankelijke wetenschappelijke en culturele research & development afbreekt, gaan er dus enorme geldstromen naar de subsidiëring van de R&D van succesvolle bedrijven. De 'topambities' van het ministerie van EL&I gaan intussen alleen over marketing. Vernieuwing, inclusief culturele en wetenschappelijke, wordt uitsluitend gezien als vergroting van marktpotentieel. Ook het Rijk streeft naar winstmaximalisatie in strikt pecuniaire zin – subsidies worden toenemend gegeven op voorwaarde dat het geïnvesteerde geld terugvloeit. Dat culturele ontwikkeling over meer gaat dan marktvergroting voor bekende successen is vergeten. De Rijksoverheid wast zijn handen en telt zijn geld.

Op maandag 27 juni debatteert de Commissie Onderwijs, Cultuur en Media van de Tweede Kamer over de nu gepresenteerde plannen en het advies van de Raad voor Cultuur, dat door Zijlstra grotendeels is genegeerd. Er zal protest klinken, er zal wat bijgesteld worden, maar het is zeer onwaarschijnlijk dat de oppositie de gelovigen van het marktevangelië zal kunnen bekeren. Voor Items betekent het dat we zo'n twintig procent van onze inkomsten elders moeten vinden. Voor andere tijdschriften in de kunstensector kan het verlies van Rijkssteun nog dramatischer uitvallen. Wij gaan dat overleven, in de overtuiging dat er een gezonde markt is voor het product dat we al bijna dertig jaar maken: een tijdschrift voor cultuurkritische en onafhankelijke designjournalistiek en essayistiek.

De fondsen in cijfers (in miljoenen Euro's):

2011:

Fonds BKVB: 25,2

Mondriaan Stichting: 19,7

Stimuleringsfonds voor de Architectuur: 9,1

totaal: 54,0

2013:

Mondriaanfonds: 25,6

Fonds Creatieve Industrie: 11,4

totaal: 37,0

korting totaal: 31%

De sectorinstituten in cijfers (in miljoenen Euro's):

2011:

NAI: 6,5

Premsele: 2,9

Virtueel Platform: 0,6

totaal: 10,0

2013:

Sectorinstituut Creatieve Industrie: 7,8

korting totaal: 22%

Message: 1

Date: Sat, 18 Jun 2011 11:25:32 +0200

From: "Vincent Pieterse" <vincent@pieterse.com>

Subject: Re: [Nettime-nl] Max Bruinsma: Ministerie van Marketing /
Vernieuwend cultuurbeleid afgeschaft

To: "'Patrice Riemens'" <patrice@xs4all.nl>, <nettime-nl@nettime.org>

Message-ID: <3AFC371D330C4B3EB40F9E1BC1ED0909@Vinnie>

Het is deze neo-liberale retoriek die de twee Franse sociologen Boltanski en Chiapello (B&C) omschrijven als 'the third spirit of Capitalism'. Deze retoriek bestaat voornamelijk uit de 'buzz' woorden creativiteit, innovatie, ondernemerschap en authenticiteit. Het is een taalgebruik die afkomstig is van de artistieke kritiek uit de jaren 50 en 60 van de vorige eeuw. Volgens B&C is het integreren van deze kritiek in het kapitalisme de reden van een derde en versterkte vorm van dit kapitalisme.

In mijn (bijna afgeronde) proefschrift heb ik B&C's theorie onderzocht en beschreven voor de Nederlandse situatie. Ik beschrijf de artistieke kritiek van de Vijftigers en Cobra, met als centrale figuren Simon Vinkenoog en Constant. Hoewel ik mij in dit onderzoek richt op managementtaal doet de retoriek van de politiek er net zo hard aan mee. Echter, het incorporeren van de taal van de artistieke kritiek brengt allerlei paradoxen met zich mee. Waar Constant en Vinkenoog hun kritiek als 'tactisch' middel gebruikten tegen de toenmalige maatschappij, wordt de huidige retoriek gebruikt als 'strategisch' middel ten dienste van het mainstream denken. Deze paradoxen komen met name tot uiting in de idee van 'performativity' (Lyotard). Performativity beschrijft het mechanisme van 'minimale inspanning/maximale opbrengst', waarbij creativiteit en innovatie slechts creatief en innovatief 'zijn' als het op korte termijn operationale (lees verkoopbare) kennis oplevert. Voldoet kennis niet aan de regels van performativity dan is het geen kennis, maar is het slechts onzin en nutteloos.

Het is hier waar we volgens mij nu steeds zichtbaarder mee in aanraking

komen.

Vincent Pieterse

Message: 2

Date: Sat, 18 Jun 2011 12:08:31 +0200

From: Willem van Weelden <w.v.weelden@chello.nl>

Subject: Re: [Nettime-nl] Max Bruinsma: Ministerie van Marketing /
Vernieuwend cultuurbeleid afgeschaft

To: Vincent Pieterse <vincent@pieterse.com>

Cc: 'Patrice Riemens' <patrice@xs4all.nl>, nettime-nl@nettime.org

Message-ID: <2FDA83A4-E96D-4591-B7F1-909686FAF3E5@chello.nl>

Content-Type: text/plain; charset=WINDOWS-1252; format=flowed;
delsp=yes

Beste Vincent,

Hoezeer je proefschrift ook aandacht en een kritische lezing verdient toch lijkt het erop alsof je voorbij gaat aan het andere punt dat Max in de tekst omschrijft : het feit dat die retoriek in het geval van Zijlstra bombastische leugens zijn, die niet alleen worden ingezet om onverkoopbaar beleid te 'communiceren', maar vooral laten zien dat hier werkelijk sprake is van 'holle retoriek', retoriek die nauwelijks kan verbloemen dat er geen enkele visie achter zit, behalve dan 'de visie' om de hele sector bij het grof vuil te zetten.

Je historische analyse is wellicht waardevol, maar voor het moment moeten we misschien ons meer richten op een andere 'performativity', een letterlijke 'performativity' (met of zonder Lyotard) die zich actief keert tegen de verkwanseling van de democratie die door Zijlstra en de zijnen nu ons land plaagt.

Natuurlijk is de schade aan de kunsten historisch te noemen, maar ook in de andere sectoren is de nood hoog (gezondheidszorg, onderwijs, media, enz.).

Een verzet tegen deze 'holle retoriek' zou zich veel krachtiger moeten uitspreken tegen de anti-democratische tendensen die daaruit blijken.

We worden voor het lapje gehouden! Iets wordt ons op de mouw gespeld!

Is dat ongeveer de strekking van je these?

mvg

Willem van Weelden

Message: 2

Date: Sat, 18 Jun 2011 12:58:41 +0200
From: "Patrice Riemens" <patrice@xs4all.nl>
Subject: Re: [Nettime-nl] Max Bruinsma: Ministerie van Marketing /
Vernieuwend cultuurbeleid afgeschaft
To: "Willem van Weelden" <w.v.weelden@chello.nl>
Cc: nettime-nl@nettime.org
Message-ID:
<5117ed27b4bd9296c00db51f0f8bf6bb.squirrel@webmail.xs4all.nl>
Content-Type: text/plain; charset=iso-8859-1

Hoi allemaal,

't Ziet er vrees ik allemaal wat vervelender uit, nmbm. Ik ben nl bang dat de politiek van 'kulturslager' Halbe Z. een stuk doordachter (binnen zijn eigen parameters) en opzettelijk is dan menig denken - en dat maakt 'redelijke' tegenargumenten zo nutteloos, en wmb, vermoeiend.

Op de engelstalige nettime lijst hebben Eric Kluitenberg en Florian Cramer al uitstekende analyses en mogelijke vernieuwende alternatieven aangeboden (helaas zijn de webarchieven op het ogenblik stuk...). Het komt erop neer dat 'we' echt naar een anderse financieringsmodel moeten zoeken, welke is onduidelijk, maar dat het een hybride zal zijn, niet.

Ik volg Willem niet in zijn veroordeling van deze regeringspolitiek als ondemocratisch. Wel een democratie waarin 'ons soort mensen' sterk in de minderheid is. In een inleiding op mijn repost van Sven Luetticken's Slash and Burn op de Sarai list heb ik het volgende geschreven:

Thought the Dutch art & culture landscape is a very convoluted one, with a high (too high, iyam) degree of institutionalisation, the policy followed by the current government borders on the berzek, undoubtedly influenced by the 'hot breath in the neck' of the populist 'People's Party for Freedom', a kind of Berlusconi clone supporting, but not participating in the governing (minority) coalition. And though it also derives most of its ideological rhetorics (and practices) from the UK Torry-LibDem alliance, with which it shares a lot, both in terms of political context (minus the populism) and demographics (the revolt of the rightist young professionals against the leftist ageing baby-boomers), it still is interesting to check out - was it only for its propagation potential to other places and climes
...

OK, wat kort door de bocht - maar ik blijf bij de 'demographics' (en niet de 'democratics' ;-)

Verder wat betreft de ideologie van deze politiek wat cultuur en de kunsten betreft, een hilarisch artikel in Liberation over de reclame-kampanje (@ 3,3 miljoen Teuri) voor Hadopi, de ueber-maffe Franse IP wetgeving:

<http://www.liberation.fr/medias/01012342985-hadopi-en-naze-campagne>

waar de vinger op de zere plek wordt gelegd: het idee van creativiteit kunst & cultuur is het format dat door de entertainment industrie wordt 'aangeboden' - en geen andere.

Cheerio, patrizio & Diiiiinoos!
(regen en weg onder de Simplon)

Message: 2
Date: Sat, 18 Jun 2011 11:17:34 +1200
From: simon <swht@clear.net.nz>
Subject: Re: [NetBehaviour] [spectre] looks like Slovenia might be next
To: spectre@mikrolisten.de
Message-ID: <4DFBE08E.9090102@clear.net.nz>
Content-Type: text/plain; charset=ISO-8859-1; format=flowed

respectrespectrespectre...

reading with interest the causes and claims, from Netherlands, to Brasil, Slovenia, England, cutting funding for the arts and culture, I would like humbly to submit another explanation, other, that is, than economic expediency, or ignorance and gross (and net) stupidity on the part of policy-makers. The state is scared.

I would suggest that it is the institutional throat that is being cut, having seen a similar culling of institutions in NZ: cutting funding goes together with removing the autonomy of arts and cultural institutions, same as universities - any erstwhile politically autonomous institution, and therefore locus of critique. But when I say critique, I mean at the level of a power, which is that of institutions, of the power.

Where is the undermining of the power actually occurring that governments might be frightened? At a wholly other level. Yet the muting of institutional critique can be seen as a reaction to certain events, the recent financial crisis among them, the ongoing crisis around energy consumption/production - and its economics - included. I suggest this muting to be in reaction and to entail two actions on the part of states and nations: cutting funding to and removing autonomy from educational, arts and cultural institutions.

Best,

Simon Taylor

www.squarewhiteworld.com
www.brazilcoffee.co.nz

Message: 3
Date: Sat, 18 Jun 2011 10:18:14 +0200
From: Armin Medosch <armin@easynet.co.uk>
Subject: bittorrent of protest (was Re: [NetBehaviour] [spectre] looks like Slovenia might be next)
To: simon <swht@clear.net.nz>
Cc: nettime-l <nettime-l@kein.org>, spectre@mikrolisten.de
Message-ID: <1308385094.2916.62.camel@armin-laptop>
Content-Type: text/plain; charset="UTF-8"

Simon,

this is the best that has been said sofar on this subject on this list,
I can only agree.

While I will sign any petition I sometimes feel the new media scene is suffering a persecution complex. Those cuts, as disagreeable as they are, need to be seen in a wider context of an era where arts and humanities programmes are cut (100% funding cut of university funding for humanities and social sciences in UK, lots of cuts in the US), independent research is being cut (NL, AT), generally 'discourse' is not being liked much by current political powers and administrations (cuts of funding to small magazines and publishers) and that in parallel to wide and deep social spending cuts that hit the poor, deprave people in need of public services, steal pensions (in England biggest strikes of public service unions since 100 years), reduce workplace democracy, decrease civil rights ...

Indeed, neoliberalism is an awkward term to describe such a period in time, "dictatorship of finance" coupled with a neo-conservative cultural bias might be more appropriate. The current time does, despite many differences, resemble Lenin's analysis in "Imperialism". As we know, the financialism of around 1910 led to "the age of catastrophes" as Hobsbawm called it, with two world wars, fascism, etc. I am not a scaremongerer and I don't predict anything, rather, I hope similar catastrophes can be avoided, yet it should be obvious that if they happen they will be much worse this time round for climate and resource reasons.

Yet the positive outcome is that people start to fight for a different kind of society. Mainstream media don't report it much but in Athens on Syntagma square remarkable scenes are happening I have been told from recent visitors. Permanent protest camps offering a combination of protest, discussion and carnevalesque atmosphere with cultural programs are on every night. Resistance is forming in England with the UK Uncut campaign and now the unions waking up, not to forget the students of

course.

Thus, rather than seeing this as a narrow case where one defends one's interests as a cultural producer in a narrow field, a broader solidarisation and political activation is called for. Since WWI in which NL had the luck not to participate it has been a place where progressive artistic movements and political expressions were often closely aligned. This link between the arts and political movements has been considerably weakened since the 1980s - the de-politicization of arts is a relatively recent occurrence and so maybe this trend needs to be reversed. Maybe NL is the place where with all the tradition of N5M and all that, the new media scene can find its political voice in solidarity with others and add unique image making and communication skills in a bittorrent of protest

regards
Armin

Message: 1
Date: Sat, 18 Jun 2011 15:14:05 +0200
From: Florian Cramer <flnrcmr@gmail.com>
Subject: Re: [Nettime-nl] Max Bruinsma: Ministerie van Marketing /
Vernieuwend cultuurbeleid afgeschaft
To: Marleen <stikker@waag.org>, nettime-nl@nettime.org
Cc: hajo@wormweb.nl, Mariette Groot <mariette@wormweb.nl>
Message-ID: <BANLkTik+HQ-
vB7+MuUxzXWYeNP24qcZRGQ@mail.gmail.com>
Content-Type: text/plain; charset=ISO-8859-1

2011/6/18 Marleen <stikker@waag.org>:

>> De overheid steunt cultuur die haar bevestigd en zet disruptieve cultuur op afstand. Geen legitimiteit voor de staat om zichzelf te bevragen. Behalve als die cultuur tot snel economische gewin leidt. Dan heeft EL&I de regie. Zo hoort dat natuurlijk ook te zijn. De overheid laat zijn ware gedaante zien. Ze is er niet om het handelingsvermogen van de burger te versterken, maar om de macht van de staat zelf te versterken. Belasting betalen krijgt zo een hele nieuwe dimensie. Maar het is niet alleen dat. Ook van een puur commercieel oogpunt bekeken, is dat verhaal in "Creatieve industrie in topvorm" behoorlijk achterhaald. Hier worden, met bijna 20 jaar vertraging, de oude speculatieve boom-scenario's van de Blair-regering zonder slot en zin nagepraat. Als of we nog in tijden leven waar de dienstverleningsectoren - inclusief financieel en vastgoed - onbepert kunnen groeien. Ook is de definitie van creatieve industrie en wat er bij zit en wat niet, onzuiver. Feitelijk gaat de hele rapport voor servicedesign-bedrijvigheid, maar toch worden klassieke massamedia zoals tv mee geteld, en geen cijfers voor de grootte van de sectoren gegeven. Dat heeft uiteindelijk het effect dat de economische cijfers van Endemool en RTL de onverwachte grootte van

Dutch Design bewijzen.

Ik moest hartelijk lachen toen ik in het rapport "het Amerikaanse bedrijf" Frog Design als één van drie voorbeelden voor toekomstige creatieve industrieën voorgesteld zag. Behalve het detail dat Frog wel in Californië zit maar als acroniem oorspronkelijk voor "Federal Republic of Germany" stond... is dit een bedrijf van de jaren 70 en 80, bekend voor zijn vormgeving voor Sony en Apple in deze decennia. Als dit dus het voorbeeld voor productontwerp is, dan laat ons maar lekker doorgaan en Total Design als trekker voor de mediasector kiezen.

Uit mijn werk als lector juist voor het 'creatieve' beroepenveld weet ik - en weten wij allemaal -, dat de goude tijden voor de creatievelingen voorbij zijn, en er in reclame, architectuur, design maar ook in media behoorlijk minder geld verdiend wordt dan in de boomjaren 80 en 90. Het heeft niet allen te maken met de financiële crisis maar ook door bezuinigingseffecten door het Internet (b.v.: goedkope reclame bij Google vs. dure reclame op TV en in tijdschriften, met de logische gevolgen voor de inkomsten van klassieke media algemeen).

En het verhaal dat Nederland straks goede zaken door het exporteren van zijn creatieve industrieën-diensten naar China, Brazilië en India zal doen, schieten ook behoorlijk koort omdat in deze landen al forsse vernieuwing gebeurt om op deze gebieden zelfstandig en internationaal competitief te worden. (Juist in het tegendeel, je kan je als bedrijf al nu een corporate identity van een Indiaase telewerker voor 100 EUR laten maken.)

Kritisch reflecteerde visies op kunsten, vormgeving en media zijn juist nu noodzakelijk als de media-, kunst- en designsector niet meer met blinde boom-verhalen kan doorgaan maar maatschappelijk duurzame en betekenisvolle praktijken moet ontwikkelen.

Dus, kort gezegd, het probleem is niet alleen het "neoliberalisme" van de Rutte-regering, maar dat het een neoliberalisme uit de jaren 90 is die ons om 20 jaar terugzet. In Duitsland is het equivalent van de VVD, de FDP, voor juist dezelfde redenen (=mensen snappen dat hun politici idioten zijn die met dezelfde soort van realiteitsverlies worstelen als de oostduitse communistische partijleiders in 89), in de peilingen op 3% afgezakt, vanuit 20% bij de laatste verkiezingen.

We leven in tijden van het kapitalistische realisme, met kapitalistische centraalcomitees. Het is geen neoliberalisme, maar een convergentie met China, het gestuurde staatscapitalisme waar businessplannen van de regering worden gemaakt. Mijn persoonlijke aanbeveling is om nu heel goed naar de subversieve strategieën van oost-europese kunstenaars in de jaren 70 en 80 te kijken, en ze op de nieuwe omstandigheden toe te passen.

Florian

Message: 3

Date: Sat, 18 Jun 2011 18:43:40 +0200

From: Jaromil <jaromil@dyne.org>

To: nettime-l@kein.org

Subject: Re: <nettime> bittorrent of protest (was Re: [NetBehaviour]
[spectre] looks like Slovenia might be next)

Message-ID: <20110618164340.GA27601@dyne.org>

Content-Type: text/plain; charset="utf-8"

dear Armin,

thanks for voicing your feelings on this, i can relate to them.

today we hear the voices of yet another community being hit (and as you know InI are part of it), while so far there has been an obvious lack of transversal solidarity between different classes of citizens... while the ministers of austerity knock an house after the other, noone really noticed neighbours being missing.

On Sat, 18 Jun 2011, Armin Medosch wrote:

> > Those cuts, as disagreeable as they are, need to be seen in a wider
> > context of an era where arts and humanities programmes are cut (100%
> > funding cut of university funding for humanities and social sciences
> > in UK, lots of cuts in the US), independent research is being cut
> > (NL, AT)

IMHO what is happening to the cultural sectors in Europe should be seen as emanating from the Bologna process which in 2001 has already hit universities first. FWIW, Dutch readers might want to have a look at this article which I consider a very good analysis
<http://url.ca/4fh36>

> > Yet the positive outcome is that people start to fight for a
> > different kind of society. Mainstream media don't report it much but
> > in Athens on Syntagma square remarkable scenes are happening

lucky for us Mute is breaking the blackout today <http://url.ca/4gt79>

> > Resistance is forming in England with the UK Uncut campaign and now
> > the unions waking up, not to forget the students of course. and in Spain too.

meanwhile, I've lived a paradox just yesterday after a presentation of <http://DYNDY.net> to the public of Mal au Pixel in Paris, someone asked me privately: is it you the cause of this funding cuts in NL? :)

our focus in DYNDY is on community currencies and sustainability beyond state funding... now, considering the slogan "go crowdsource now, motherfuckers" can be read between the lines of Mr Zijlstra...

>> Thus, rather than seeing this as a narrow case where one defends
>> one's interests as a cultural producer in a narrow field, a broader
>> solidarisation and political activation is called for.
... its funny and sad at the same time to see that some people hit by
scarcity will not just whine, but eventually point the finger at
innovations moved by necessity and lack of redistribution.

sure ma'am, our sin is being precogs,
forever damned by the wrath of forecasting.

>> and all that, the new media scene can find its political voice in
>> solidarity with others and add unique image making and communication
>> skills in a bittorrent of protest
the "new media scene" that wasn't tamed by the creative industries has
all moved in Berlin since a while, for obvious sustainability reasons;
meanwhile squatting has been banned in NL, which leaves us a potential
crowd of deluded cultural operators turning into a rioting mob, yet
leave me the benefice of doubt on this one.

how actual would be to discuss about housing prices right now?
Thanks Matteo once again, the "Art of Renting" really is a good piece.
The dynamics of this machinery are way bigger, as Armin outlines, and
might indeed lead to some new historical mark.

pragmatically yours, still sitting in NL and waiting for the "let's
roll up the sleeves" stage, you all know where to find me.

ciao

jaromil, dyne.org developer, <http://jaromil.dyne.org>

Message: 1
Date: Sat, 18 Jun 2011 22:41:40 +0200
From: Florian Cramer <flnrnmr@gmail.com>
Subject: Re: [Nettime-nl] solidariteit ?
To: Josephine Bosma <jesis@xs4all.nl>
Cc: nettime-nl@nettime.org
Message-ID: <BANLkTimnicRVPiOYkQ-yHiPo+8+1jQb9JA@mail.gmail.com>
Content-Type: text/plain; charset=UTF-8

Josephine schreef:

>> Armin spreekt over een mogelijke 'persecution complex'

> > (vervolgingscomplex/paranoia?) bij de gehele nieuwe media scene, en dat is
> > gezien zijn staat van dienst (en zijn kennis van de diepe verbanden tussen
> > ontwikkelingen in nieuwe media en maatschappij) eigenlijk een beetje vreemd.
Ik zie ook geen paranoia maar bijna teveel gelatenheid. Wat nu
duidelijk wordt is dat een sterkte van het nieuwe media-kunstveld -
of, in het Nederlands, de "e-cultuur" - zich nu omdraait in een
zwaktepunt. Juist omdat in dit veld de klassieke grenzen tussen
autonoom en toegepast opgeheven zijn en artistieke, technologische en
sociale praktijken in elkaar overgaan [wat al het programma van Arts &
Crafts, de Russische avant-garde, Bauhaus, De Stijl en ook Fluxus
was], is het kwetsbaar geworden voor politisch-economische belijden
van boven op. Er is, anders dan in de klassieke beeldende kunsten,
geen voldoende "autonomie" meer van deze praktijken om ze als
zelfstandig en eigenzinnig te verdedigen (wat de openbare brief van de
e-cultuur-instellingen wel probeerde). Je wordt beoordeeld als de
nieuwe mediasector, en dus als hetzelfde als Apple en Google.

In de V.S. wordt deze onduidelijkheid van de kunstenaars en
wetenschappers - zoals Lev Manovich - bewust creëert omdat er bijna
geen publieke kunstsubsidies zijn en men vaak direct afhankelijk van
de industrie is. In Europa en NL was het vaak ook een koket taalspel.
Neem bij voorbeeld het woord "media lab". Feitelijk staat het in de
kunstsector (en ook in het kunstonderwijs) voor kleine
knutselwerkplekken waar met weinig geld, weinig mensen en veel DIY en
improvisatie hardware- en softwareprojecten worden gemaakt. Maar het
imago naar buiten, en dan ook de verwachting van niet-deskundigen, was
dat hier innovatief technologisch research & development op de manier
van het MIT Media Lab gebeurt. (Ik noem dus liever niet het V2-boek
"aRt&D" - en voor dezelfde reden was ik als bestuurslid van WORM
altijd er tegen dat ze MODDR hun media lab noemden.)

Wat nu gebeurt is dat de overheid de term creatieve industrieën - op
een heel naïeve manier - 100% letterlijk begrijpt en verwacht dat deze
media labs in een dwarsverband met architectuur en design productiever
kunnen worden gemaakt om industrie-producten op te leveren.
"E-cultuur" heeft zich dus blijkbaar op dezelfde manier tot een
politiek-economisch "meme" verzelfstandigt als vroeger de "creative
industries". Als politici begrijpen dat in de e-cultuur-instellingen
juist niet de mensen van, bij voorbeeld, het ProQuest/Serial Solutions
medialab zitten, maar de mensen van crackle boxen, suicide machines en
El Hema, verdwijnt waarschijnlijk ook nog de kans dat tenminste
Virtual Platform zijn stem in het gefuseerde sectorinstituut zal
hebben.

Het is blijkbaar een les hoe het begrip van de autonomie van de
kunsten filosofisch en esthetisch gezien verouderd mag blijken, maar
toch een belangrijke politieke waarde heeft, letterlijk in de zin van
de eigenzinnigheid en intellectuele zelfstandigheid van de kunsten.
Het is dus niet meer een kwestie van autonoom of toegepast maar van
autonoom of aangepast. Men moet eigenlijk op het autonome aandringen

en eisen om juist daarom niet naar de creative industries sector gepakt te worden. Ik vrees alleen dat het voor de "e-cultuur"-sector met zijn media labs en aRt&D nu te laat is om dat nog te communiceren. En deze sector kwam uiteindelijk iedereen terecht die met z'n programmering dwars door de idiote oudewetse kunstsectoren zat en daarom nooit subsidies als muziek-, kunst-, design- of filminstelling zouden gehaald. (WORM, met een programma dat 80% analoog is, is hiervoor een prachtig voorbeeld.) Erger nog, als een media-instelling zich duidelijk binnen de kunstsector vertoont, eindigt het zo als NiMK.

Florian

Message: 2 Date: Sun, 19 Jun 2011 00:41:56 +0200 From: Florian Cramer
Subject: Re: [Nettime-nl] Max Bruinsma: Ministerie van Marketing / Vernieuwend cultuurbeleid afgeschaft
To: Eric Kluitenberg
Cc: ?nettime-nl list? <nettime-nl@nettime.org>
Message-ID: <BANLkTi=SRStAKsSvVyOJZcDZVRpU9bbCNQ@mail.gmail.com>
Content-Type: text/plain; charset=UTF-8

Hallo Eric,

> > Fascinerend de discussie die op diverse lijsten is uitgebroken, maar deze karakterisering, de vergelijking met de ondergaande DDR, vind ik wel helemaal prachtig en verdient een mooie naam:

> >

> > Jij spreekt in feite over "Der Real-Existierender Kaptialismus" - correct?

Klopt. Nederlandse vertalingen zoals "het werkelijk bestaande capitalisme" communiceren het niet goed. "Centraal Comité-kapitalisme" misschien beter.

> > Fraaie relativering - vraag blijft natuurlijk wel, hoe nu verder?

Ik vind de campagnes tegen Zijlstra/Rutte vreselijk zwak omdat ze of metafysisch-moralistisch of economistisch argumenteren. Men benadrukt de immateriële waarde van de kunsten voor de samenleving - maar dan kunnen mensen even goed naar de school of de kerk in plaats van een kunstinstelling gaan. Of men probeert om hun economische waarde te berekenen - de arbeidsplaatsen, de aantrekkelijkheid van NL voor kenniswerkers, het innovatieve van de kunstsector etc. - waardoor men op hetzelfde niveau als VVD en v.d. Chijs gaat, maar met zwakker onderbouwde cijfers.

Het lijkt me beter om een campagne, met Nietzsche gesproken, "jenseits von Gut und Böse" te voeren, of wel op de kant van de kwaad. Één mogelijkheid is subversieve overaffirmatie. Laat alle

kunstinstellingen in NL voor één week keihard commercialiseren. Ze vervangen hun gewone programmering door video-projecties van Joop-van-Ende-musicals, hun boekenwinkels door bol.com en de iTunes-store, etc. Laat ze stukken schrijven hoe ze zich nog efficiënter kunnen opheffen dan in de plannings van de regering. Laat de publieke omroepen RTL4 en Veronica uitzenden en één nummer van Metropolis M alléén uit de Metro-cultuurpagina's bestaan. Communiceer het als de "creative industries"-weken waar de kunstsector eindelijk productief wordt. Probeer zelfs om nog commerciële producties te maken dan de bovengenoemde.

Of probeer het breder te communiceren. Dat het niet slechts over kunsten gaat, maar de kwestie of zich een samenleving nog cultureel-intellectueel wil laten uitdagen. Het kapotmaken van de kunsten is uiteindelijk niets anders dan, bij voorbeeld, het opschonen van achterstandswijken door winkelcentra, het weghalen van hangjongeren van de straten, het sluiten van horeca wegens overlast, het kraakverbod etc.etc. Een mentaal vergrijzende maatschappij die, in paniek door onzekere en onoverzichtelijke tijden, alles weghaalt wat ze stoort, of het nu een rommelig belhuis is, ingewikkelde theoriëdebatten, moeilijke kunst of een mediaproject dat niet zo makkelijk werkt als een iPhone-app. En die juist deze bekrompen mentaliteit met woorden zoals "innovatie", "durven" etc. camoufleert. Mijn idee was al een jaar geleden om een campagne met het (fantastisch mooie Nederlandse) woord "overlast" te beginnen: het om te draaien en een teken van positieve, oppositionele houding te maken. Stickers waarop "OVERLAST" (of, idee van Josephine, "IK GEEF OVERLAST") opstaat, en die een kunstinstelling maar ook een rotte Shoarma-tent, die straks door een Albert Heijn vervangen wordt, op zijn raam kunnen plakken.

Een andere idee, wel verder gaand dan Nederland en de kunsten, is om het "Centraal Comit?-kapitalisme" ook op z'n eigen manier te begeleiden: propagandafilms in de stijl van het Soviet- een het Oostduitse tv te maken, politieke en culturele kranten, tijdschriften en blogs die in de manier van Pravda en Neues Deutschland geschreven zijn, maar met een hedendaags-kapitalistische vormgeving, schlager- en dancepopmuziek die de werknemers van de creatieve industrieën stimuleert om aan de eisen van het cultuurplan te voldoen en competitief met China te zijn, etc.

Florian

Message: 2
Date: Thu, 23 Jun 2011 23:36:19 +0200
From: Andreas Broeckmann <ab@dortmunder-u.de>
Subject: [spectre] Re: <nettime> Arts cut down
To: spectre@mikrolisten.de

Message-ID: <a0624080eca29622205d1@[192.168.178.22]>
Content-Type: text/plain; charset="us-ascii" ; format="flowed"

From: Veronika Leiner <v.leiner@eurozine.com>
Date: Wed, 22 Jun 2011 10:50:20 +0200

Dear all,

Arts de-funding is a topic that was extensively discussed at the Eurozine Network meeting last month in Linz; Eurozine is planning to have a publishing focus on the topic soon (Eurozine: Network of European Cultural Journals and Netmagazine, <http://www.eurozine.com>)

(..) here are several organisations around whose purpose is to lobby for culture in the EU; most importantly for the independent / alternative / non-commercial sector Culture Action Europe (<http://www.cultureactioneurope.org/>), which is also a network of cultural organisations all over Europe - they are in contact with networks in each country; and these national networks are usually the ones that already have the information on funding cuts etc.

So the most pragmatic way to go about it would probably be to join forces with e.g. CAE.

Best,
Veronika

Veronika Leiner
Managing Director, Eurozine

Web: <http://www.eurozine.com>

Message: 3
Date: Fri, 24 Jun 2011 00:10:22 +0200
From: Josephine Bosma <jesis@xs4all.nl>
Subject: [spectre] Jeremiah Day open letter
To: spectre@mikrolisten.de
Message-ID: <A23CE90F-558D-4673-B905-E3FAA019006B@xs4all.nl>
Content-Type: text/plain; charset=WINDOWS-1252; delsp=yes;
format=flowed

The following was read at a gathering today about the future of the arts in NL at the Stedelijk.

Fifty years ago, against the backdrop of war and a growing consumer

society, Hannah Arendt wrote "The Crisis in Culture: It's Social and It's Political Significance." Seeing the cultural realm disappearing, Arendt sought to defend it on the grounds that culture, through the practice of honoring the past and present to preserve our judgment and taste, offered the capacity for an "enlarged mentality" (Kant) — to see the world through another's eyes, and so to build up the imagination and the capacity to think. For Arendt, this was strengthening the foundation of public life. She believed it was precisely the absence of this foundation, thinking in the place of another, that allowed totalitarianism to take over so much of Europe, to permit people to turn in their neighbors in cities everywhere, and so to plunge the civilized world into barbarism.

This argument is not new - in fact the entire European post-war framework - a humanism defined by commitment to liberty, social justice, and a vibrant public life - was guided by this fundamentally conservative insight. This was precisely the rationale for the now established tradition of public support for culture all over Western Europe.

From this perspective, the recent attack on public support for culture in the Netherlands - while often seen as coming from the "right" - is certainly not conservative. While the planned financial cuts are severe, the ideological cut is far deeper. Terms from management and marketplace cannot obscure that what is being attacked, what is being abandoned, are the lived traditions and practices, the guiding principles, of post-war European humanism. Given that the Netherlands has historically been a leader in the political dimension of the European project, and has enjoyed the peace and prosperity this project has produced, for an active participant in European and Dutch cultural life to see this anti-conservative program gaining momentum is confusing.

The idea that this could be done in response to a relatively minor budget problem, and in the name of the public good is radical. As the Archbishop in England recently commented, to use budgetary policy as a cover for widespread ideological changes to national institutions is fundamentally undemocratic as well as a betrayal of the taxpayer's money. Damaging the infrastructure of the European humanist project, by cutting back and closing cultural institutions, raising the VAT tax for theater tickets and art in the Netherlands, while keeping VAT discounted for tickets to the cinema and football, is not what people voted for.

The contemporary cultural realm of the Netherlands might have many failures and wants, but this space of living practice is one of the crucial stages for raising questions and critical reflections in a public realm threatened with the loss of thinking and judgment. Or, in the case of recent debates on immigration, the capacity to see the world through someone else's eyes, especially when they are our

neighbors.

At the time of this writing, those who practice and support culture have been roused in anticipation of imminent plans to radically withdraw public support. It is constructive to defend cultural space, good working conditions, and even particular institutions, but it is crucial to put these issues into a broader context. The withdrawal of public support is not a matter of fiscal priorities or shared sacrifice, but a profound attack on tradition, one that has served the Netherlands well for seventy years. Indeed, one of the origins of the post-war policy of public support for culture in the Netherlands was recognition of the contribution of artists and writers in the Dutch resistance of the Second World War. Public institutions of all sizes, dedicated primarily to culture, are in turn some of the foremost organs of contemporary civil society and true anchors of public life. It is barbaric to justify their destruction in the name of the public good, for no public good is served by this attack.

Jeremiah Day, co-signed with Rezi van Lankveld, Bart de Kroon, Jelle Bouwhuis, Maxine Kopsa, Maaïke Gouwenberg, Joris Lindhout, Igor Sevcuk, Taf Hassam, Florian Goettke, Rebecca Sakoun, Axel Wieder, Laura Schleussner, Hendrik Folkerts, Renzo Martens, Vasif Kortun, Marlene Dumas.

Message: 1

Date: Sun, 26 Jun 2011 14:46:52 +0200

From: Josephine Bosma <jesis@xs4all.nl>

Subject: [Nettime-nl] brief Hedy d'Ancona aan Elco Brinkman

To: nettime-nl@nettime.org

Message-ID: <6ACC6880-DAAE-4896-A1D9-5E244EE9642D@xs4all.nl>

Content-Type: text/plain; charset=ISO-8859-1; delsp=yes; format=flowed

Amsterdam, 23 juni 2011

Beste Elco,

Deze brief aan jou is een ultieme poging, de aangekondigde bezuinigingen op kunst en cultuur, bij te stellen of te temporiseren. Dat ik jou daartoe tracht te bewegen heeft te maken met het feit, dat je mijn voorganger was als Minister van Cultuur. In die hoedanigheid, vertelde je me destijds, was je enorm van dat beleidsterrein gaan houden, had je leren genieten van de schoonheid van ballet en toneel en had je als bewindspersoon de ontdekking van die liefde willen overdragen middels een beleid dat onder meer gericht was op cultuur-participatie. Na je ministerschap werd je fractie-voorzitter van het CDA. Je betrachtte de gebruikelijke

distantie ten opzichte van mij waar het je vorige portefeuille betrof. Je sprak je dus in het openbaar niet uit over mijn ideeën met betrekking tot de publieke omroep of de verzelfstandiging van de Rijksmusea. En evenmin over de wijze waarop ik de heftige bezuinigingen die ook toen noodzakelijk gevonden werden, realiseerde binnen jouw vorige werkplek, het ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur. Niet in het openbaar, maar wel - één keer - toen we elkaar op het Binnenhof tegen het lijf liepen een dringend, persoonlijk verzoek om de Cultuurbegroting te ontzien. Ik herinner me, hoe innemend ik dat vond; een uiting van oprechte betrokkenheid. Die betrokkenheid bracht je na je Kamerlidmaatschap eveneens tot uiting als bestuurder van een aantal culturele instellingen. En tot op de dag van vandaag steek je daar tijd en energie in.

Juist daarom is het voor mij totaal onbegrijpelijk dat ik je niet hoor nu er een ongekend destructieve aanval wordt gepleegd op dat wat je zo koesterde. Jij weet als geen ander wat er onomkeerbaar ten gronde wordt gericht door een Staatssecretaris die niet afgerekend wenst te worden op visie of kwaliteit, niet op de verantwoordelijkheid voor het culturele aanbod, niet op innovatie of talent-ontwikkeling, niet op het enthousiasmeren van het publiek of het introduceren van kunst bij kinderen of jonge mensen maar uitsluitend op het binnenhalen van die 200 miljoen. Ik kan me absoluut niet voorstellen dat jij het dedain deelt waarmee deze bewindspersoon het veld, de Fondsen en zelfs zijn belangrijkste adviesorgaan, de Raad voor Cultuur, bejegt. En al helemaal niet dat je instemt met de beledigende terminologie die wordt gebezigd als het gaat om kunstenaars of kunst-liefhebbers. Welke mecenas gaat in zijn beurs tasten voor zaken die door de heer Zijlstra in het openbaar bij het oud vuil worden gezet?

Decennia lang was Cultuur geen politiek issue. Of de minister of staatssecretaris van christen-, sociaal- of liberale huize kwam. maakte eigenlijk niet zo veel uit. Het achterliggende verhaal was enigszins verschillend, de accenten liepen uiteen, maar de trots over de kwaliteit en de diversiteit, over de spreiding en de afname van het aanbod; daarover bestond geen meningsverschil. Voor een klein land als het onze was het opzienbarend dat we binnen ieder genre toppers hadden. Niet alleen in eigen land, ook internationaal. Om er een paar te noemen: Het Concertgebouworkest, het Nationaal Ballet en de Opera maar net zo goed Orkater, Mug met de Gouden Tand of jeugdtheater-gezelschappen als de Toneelmakerij en Max. Zoals het er nu uitziet, lopen deze allemaal gevaar. Want de staatssecretaris wendt voor, top-instituten als het KCO of het Ballet te ontzien, maar daar heeft hij dan wel de inzet van mede-subsidiënten als de stad Amsterdam voor nodig.

Jij zit nu namens het CDA in de Eerste Kamer. Ik kan me niet voorstellen dat je, met al jouw ervaringskennis op dit terrein, met al je passie voor wat kunstenaars teweeg kunnen brengen, deze

kaalslag tolereert. Het moet toch mogelijk zijn om dit alles te heroverwegen en zoals de Raad voor Cultuur en de Amsterdamse wethouder Gehrels suggereerden, daartoe de definitieve besluitvorming enigszins op te schuiven? Mobiliseer je collega-cultuurbestuurders, al die CDA-ers en VVD-ers, om deze verspilling van geld, expertise en talent een halt toe te roepen. Weiger medeverantwoordelijk te zijn voor deze onzalige, cynische operatie.

Met vriendelijke groet Hedy d'Ancona

Message: 2
Date: Sun, 26 Jun 2011 16:05:24 +0200
From: Josephine Bosma <jesis@xs4all.nl>
Subject: [Nettime-nl] mondige burgers
To: nettime-nl@nettime.org
Message-ID: <AA9AC483-CB3D-48A2-B89A-96408AE066C6@xs4all.nl>
Content-Type: text/plain; charset=US-ASCII; delsp=yes; format=flowed

Hier vindt je een pdf met antwoorden van Zijlstra op de 175 vragen die hij kreeg over het nieuwe cultuurbeleid.

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/kamerstukken/2011/06/23/antwoord-op-vragen-over-de-brief-meer-dan-kwaliteit-een-nieuwe-visie-op-het-cultuurbeleid.html>

Quote:

"Na de Tweede Wereldoorlog liet de Nederlandse overheid het oordeel over wie subsidie moest krijgen, over aan kenners. Het traditionele verheffingsideaal staat tegenover mondige burgers die zelf hun eigen keuzes willen maken. Het huidige subsidiemodel is daardoor onder druk komen te staan."

Message: 2
Date: Mon, 27 Jun 2011 17:57:19 +0200
From: Florian Cramer <flnrcmr@gmail.com>
To: nettime-l@kein.org
Subject: Re: <nettime> Are we in 1935 Germany or 21st Century Netherlands?
Message-ID: <BANLkTimJaugiSVV6d0uL0fX0UpJm7m63pQ@mail.gmail.com>
Content-Type: text/plain; charset=ISO-8859-1

(..)

The conservative resentment of the Dutch government is rather

old-fashioned. What is new is only its outspokenness: the break with a postwar consensus, or political correctness, of not attacking modern art for being modern art. For Zijlstra, the secretary of culture and education, the arts have been dominated by a small elite - read: art councils, critics, intellectuals - that superimposed its minority taste on society, making it the majority agenda. And indeed, it is difficult to argue with this unless one thinks that funding should just go to those kind of places and projects that wouldn't be able to sustain themselves on the free market. (Which is an elitist stance.) Yes, one could consider it unfair that a ticket for an experimental music concert is subsidized while the musical isn't. However, the Dutch government's agenda is not at all consistent in this respect. It wants to keep the subsidies of operas and the big museums untouched because they represent "the cultural heritage of the Netherlands". Zijlstra even adds the flags of Dutch colonial ships to his heritage list (which strongly reminds of the uproar in Hamburg when the city subsidized the ship museum of a right-wing militaria collector with millions while cutting heavily into contemporary arts).

Another problem for people in the arts is that they are now forced into the same boat as those contemporary art institutions whose funding should be scrutinized because their curators put the same artists on publicly subsidized shows whom they also recommend, in their second jobs as private consultants, to art collectors. Or you are in the same boat with people paid a top salary as directors of communal cinemas that run the same boring mainstream Hollywood 'arthouse' films as the other, non-subsidized movie theater in town. In other words, you're pressured to protest in the streets hand-in-hand with people you'd rather demonstrate against. The problem is not necessarily that the arts are cut. The problem is how they're being cut, with almost everything not fitting an utterly uneducated notion of "cultural heritage" and completely deluded perceptions of "top art institutes" being forced into the creative industries.

Why is this not neoliberalism?

If this were classical neoliberal politics, there would be just a general cut of public funding, leaving things to the free market and cutting taxes. But this is not what is happening. Instead, taxpayer's art subsidies are repurposed into taxpayer's business subsidies. The advice of the "Top Team Creative Industries" (lead by the business manager of Rem Koolhaas' bureau OMA) to the Dutch government boils down to subsidizing economically promising Dutch creative industries businesses, for example service design companies.

Of course, this is just a small part of a larger development. The bigger picture is that Europe, and the Western World, is rapidly moving towards the model of Chinese politbureau capitalism where governments act as supreme CEO boards, and public budgets are business investment money. Only that for the Western economies, its not

investment into growth, but into preventing the ship from sinking. What started with the bail-outs and nationalization of the financial sector is now growing like virus into the rest of the economy. Instead of mobilizing all production means for a military war, it's the total mobilization for the global economic war.

It seems to be the perfect fulfillment of what Rudolf Hilferding described in his 1910 book "Das Finanzkapital" ("The Financial Capital") as "state monopoly capitalism".

-F

--

blog: <http://en.pleintekst.nl>

Message: 2

Date: Tue, 28 Jun 2011 18:13:58 +0200

From: "Calin Dan" <adsl487504@tiscali.nl>

To: <nettime-l@kein.org>

Subject: <nettime> The Netherlands should go back to school

Message-ID: <004501cc35ae\$642093e0\$2201a8c0@dog>

Content-Type: text/plain; format=flowed; charset="iso-8859-1";
reply-type=original

It might be interesting to go beyond the status quo and think along the lines of a more pro-active attitude. What could be done to contribute to the reversal of the present situation of the visual arts in the Netherlands? I take (visual arts + NL) as a case in point because this is what I know best, and also because it is an extreme case from which extra learning can be extracted, maybe.

Probably the change should start with a serious self-critical discussion of the art world and its failures in the - let us limit the scope - post-wall period. Without trying to argue in favor of pretty-boy of Dutch politics, premier M. Rutte (who said that artists were for a long time with their backs turned to the public, and with their faces to the subsidies system), we have to acknowledge the fact that a vast majority of the electorate (about 70% of the voters surveyed) approved the anti-cultural measures passed yesterday by the lower chamber.

It might be interesting to see that after about two decades of "relational art" (I include here all types of projects that address more or less upfront issues from politics, economy, finance, migration, colonialism etc. etc.), the voters/viewers still do not recognize themselves in the discourse of the artists. While all the topics debated by such art are high on the philanthropic agendas of

your average do-good Netherlander.

It is maybe time to see if exhibitions formats do work in the favor of artists and their ideas, in the case that artists are interested to exert some influence socially and politically.

It might also be useful to look at the economics of the visual arts (in terms of investment-revenue), and see if it works/not in favor of development. While the private art markets (outside of the Netherlands, I have to stress) circulate large amounts of money, next to none of it comes back into art reflection/production. Maybe a loop should be closed in that process, somewhere.

Coming as I am from the late-stalinist Romania I would be the last to advocate the social immersion as an expiatory solution for visual arts. But still, it might be a problem that self-criticism has not been in favor within this profession, which reached in the last 20 years (that is how far back goes my personal international knowledge) the curious performance of an overall gentrified mentality in an environment that operates usually on rather low budgets.

So why not go back to school, and try to confront ourselves in the first place, then our representational institutions and agents, and see if new policies can be created which would give a stronger voice to the visual community in relation with whatever other agencies?

Also, why not re-visit the utopias of the previous modernisms and call to school various social categories that could learn from us and that could bring us fresh knowledge? Something like evening schools for mutual learning, that might work better than your usual politically correct public commission which nobody sees and/or nobody cares about. Platforms where the specific values that visual arts do not share with other cultural manifestations can be highlighted and explained to the working class (whatever that means, lately), to the small entrepreneurs and liberal professionals, but also to those with top incomes. It might sound naive, and I am ready to amend all written above for someone who puts on the table some strategy that goes out of the boxes that we already know.

While all that has been said on this list (and others as well) in the last weeks about the paradigm shift towards a more brutal, cynical and oppressive type of capitalism is true, maybe we should close a good period of free creativity and lesser responsibility with a U-turn and check if we can invent new moves for the future. It would be a pity to just let things happen with a lamento, and live the stage to peroxide, slightly jaded political primadonnas, and to their prot?g?s who design slick clothes and sing sentimental schlagers.

I think it was Mallarm? who said "Tight shoes force you to invent new dance steps." Another modernist, that Mallarm?.

Message: 4
Date: Tue, 28 Jun 2011 13:16:40 -0500
From: Brian Holmes <bhcontinentaldrift@gmail.com>
To: nettime-l@mail.kein.org
Subject: Re: <nettime> Are we in 1935 Germany or 21st Century
Netherlands?
Message-ID: <4E0A1A88.5060400@gmail.com>
Content-Type: text/plain; charset=ISO-8859-1; format=flowed

On 06/27/2011 10:57 AM, Florian Cramer wrote:

- > Of course, this is just a small part of a larger development. The
- > bigger picture is that Europe, and the Western World, is rapidly
- > moving towards the model of Chinese politbureau capitalism where
- > governments act as supreme CEO boards, and public budgets are business
- > investment money. Only that for the Western economies, its not
- > investment into growth, but into preventing the ship from sinking.
- > What started with the bail-outs and nationalization of the financial
- > sector is now growing like virus into the rest of the economy. Instead
- > of mobilizing all production means for a military war, it's the total
- > mobilization for the global economic war.
- >
- > It seems to be the perfect fulfillment of what Rudolf Hilferding
- > described in his 1910 book "Das Finanzkapital" ("The Financial
- > Capital") as "state monopoly capitalism".

That's extremely well put, I agree. Neoliberalism is over, there is nothing "liberal" in Dutch policy anymore, neither the appeal to a free market nor the attempt to integrate a libertarian counterculture to the informational economy. We have moved to a command phase in the relation between government and the economy, and China is setting the standard. By now everyone has probably read Wen Jiabao's recent declaration, "How China will reinforce the global recovery":

<http://www.ft.com/cms/s/0/e3fe038a-9dc9-11e0-b30c-00144feabdc0.html>

However the point that Ibrahim makes is all the more serious. In the US, neoliberalism shifted to its command phase at the end of the dot-com bubble in 2001. Bush simultaneously militarized the budget and nationalized the discourse, while at the same time engineering a new bubble that lasted precisely the length of his mandate. The results are extremely negative across the board. There is no "recovery" in the US and more global financial chaos is on the horizon. Therefore Chinese methods become even more attractive. This is not 1935 Germany, it's the 21st century. But the fate of Weimar democracy has a lot to

say to the 21st century.

best, BH
